

Závada Péter

Milyen hideg lehet

Reggelre kihűlt a helyed,
belepte valami nyirkos és hideg,
mint a hó azt a szürke foltot,
amit az autók hagynak.
Nem tudom, te hiányzol-e,
vagy csak az, hogy eszembe juss
– emlékszel, amikor az építkezésem
üveggyapotba tenyereltem,
napokig nem tudtam eldönteni,
hogyan egy szilánk szúr-e, vagy már
csak a helye. Pedig én próbálom
kitapogatni a közösen eltöltött
időt, mint egy villanykapcsolót
a sötétben. A sötétség mélyén
azt az ismerős arcot. Összerakhatatlan.
De te a kezem ügyében hagyta
a harapófogót, hogy megtanuljam,
milyen hideg lehet egy terpesz.
Mélyen a bőröm alatt viszketsz.
Üveggyapotba törülközni.

Mintha két irányból

Ahogy kiejtem, a földre zuhan
a neved, és meglazítja a foghíjas
parketta léceit. Még egy ilyen
becsapódás, és szilánkosra
törnek padlón heverő viszonyaink is.
Ülök a konyhában és elképzelem,
milyen lehet, mikor két irányból,
fejlámpákkal világítanak meg
egy kérdést, és én nem tudom
eldönteni, hogy az egymásra vetülő
válaszok közül melyik van fölül.
Aztán eszembe jut, hogy be kéne
hunynom a szemem -- úgy hirtelen
a holtterembe kerül minden,
és a tükörben sem tűnik
közelebbinek, amit saját idejével
egyszer már hátrahagytam.